

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. wniósł w dniu 10 lipca 2013 r. o zasądzenie solidarnie od pozwanych D. D., R. K., T. P. (1) i P. S. kwoty 3.320,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od 05 czerwca 2010 r. do 14 czerwca 2010 r. na terenie Przedszkola nr (...) położonego przy ulicy (...) w O. pozwani działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia mienia w postaci rur spustowych, rynien oraz instalacji telefonicznej i odgromowej. Postanowieniem z dnia 16 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w sprawie sygn. akt III Now 159/10 uznał, że pozwani wskazują przejawy demoralizacji poprzez uszkodzenie w/w mienia i postanowił zastosować środek wychowawczy w postaci upomnienia oraz zobowiązać ich do nie przebywania w miejscach objętych zakazem. W dniu zdarzenia budynek przedszkola objęty był ochroną ubezpieczeniową powoda zgodnie z polisą FP- (...), z okresem ubezpieczenia od dnia 01 maja 2010 r. do 30 kwietnia 2011 r. Powód uznał swoją odpowiedzialność i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w oparciu o sporządzony kosztorys prac remontowo – budowlanych wypłacił kwotę 3.319,11 zł tytułem odszkodowania. Wobec powyższego na zasadzie art. 828 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 441 k.c. powód wystąpił do sprawców szkody z roszczeniem regresowym, wzywając ich do zapłaty. Pozwani nie spłacili swojego roszczenia.

W dniu 09 września 2013 r. powód (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. wniósł do Sądu Rejonowego w Lublinie o zasądzenie od pozwanych T. P. (2), R. K. i D. D. kwoty 215,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż ubezpieczał lokal przy ulicy (...) w O.. Pozwani w dniu 31 lipca 2010 r. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia mienia w postaci uszkodzenia dachu przedmiotowego. Powód po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego powód ustalił i wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 215 zł tytułem odszkodowania. Powód wezwał pozwanych, jako sprawców szkody do zapłaty kwoty 215 zł.

Sąd Rejonowy w Lublinie postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 r. wydanym w sprawie sygn. akt VI N c-e (...) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi. Sprawa została zarejestrowana w tutejszym Sądzie pod sygn. I C 1905/13.

Zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2014 r. sprawa sygn. akt I C 1905/13 została połączona do wspólnego rozpoznania ze sprawą X C 2296/13.

Pozwany T. P. (2) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wskazał, że w okresie od dnia 05 czerwca 2010 r. do dnia 14 czerwca 2010 r. kilka razy przebywał na terenie przedszkola. Zaprzeczył jednakże aby to on był odpowiedzialny za zniszczenie mienia przedszkola we wskazanym zakresie. Wskazał, że w omawianym okresie był uczniem 3-ciej klasy gimnazjum. Obecnie jest uczniem Technikum Elektronicznego w O.. Podniósł, że przez cały czas nauki miał jedną z najlepszych średnich w klasie, nadto interesuje się sportem i ma na tym polu wysokie osiągnięcia.

Pozwany R. K. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wskazał, że zniszczenia mienia na terenie przedszkola nr (...) w O. w okresie wakacyjnym dokonali nieznani sprawcy. Podniósł, że w okresie od 05 czerwca 2010 r. do 14 czerwca 2010 r. faktycznie przebywał na terenie przedmiotowego przedszkola, za co poniósł już karę. Wskazał, że fakt, iż przebywał na terenie przedszkola nie oznacza, że zniszczył znajdujące się na jego terenie mienie. Na rozprawie w dniu 06 marca 2014 r. wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu i w razie uwzględnienia powództwa o rozłożenie zasądzonych roszczenia na raty.

Pozwany D. D. na rozprawie w dniu 22 października 2013 r. wskazał, że nie zniszczył mienia Przedszkola nr (...) w O.. Podniósł, że teren przedszkola jest zamknięty ale każdy może tam przejść. (k.87)

Pozwany P. S. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach od 05 czerwca 2010 r. do 14 czerwca 2010 r. na terenie przedszkola nr (...) położonego w O. przy ulicy (...) doszło do uszkodzenia mienia w postaci: rur spustowych z blachy ocynkowanej fi 100 o długości 6 mb, rynien wykonanych z blachy stalowej ocynkowanej fi o długości 8 m i 16 haków do mocowania rynien. Uszkodzeniu uległa również instalacja telefoniczna innego przeznaczenia, która była podpięta i służyła do przekazywania parametrów urządzeń ciepłowniczych. Sprawcy powyrywali linki odgromowe przyklejone do papy, przez co w dachu powstały dziury.

(dowód: protokół szkody k. 6-10, opinia biegłego sądowego 104-106, zeznania P. W. k. 279, zeznania K. K. k. 278)

Przedszkole Miejskie nr 309 w O. przy ulicy (...) posiadało wykupione ubezpieczenie mienia od ognia i innych zdarzeń losowych u powoda, zgodnie z polisa nr (...), obejmującą ochroną okres od dnia 01 maja 2010 r. do dnia 30 kwietnia 2011 r. Dyrektor przedszkola nr (...) zgłosił powodowi szkodę w dniu 15 lipca 2010 r. Decyzją z dnia 08 września 2010 r. powód przyznał i wypłacił poszkodowanemu przedszkolu kwotę 3.319,11 zł oraz kwotę 931,16 zł tytułem odszkodowania. Decyzją z dnia 09 września 2010 r. powód przyznał i wypłacił poszkodowanemu przedszkolu kwotę 215 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony dach.

(dowód: polisa nr FP- (...) k. 13-14, zgłoszenie szkody k. 15, ogólne warunki ubezpieczenia k. 19-26, decyzja k. 27-28, decyzja k. 80 decyzja k. 78)

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział II Rodzinny i Nieletnich uznał, że pozwani D. D., R. K., T. P. (2) i P. S. wykazują przejawy demoralizacji przez co w okresie od 05 czerwca do 14 czerwca 2010 r. w O. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia mienia w postaci rur spustowych, rynien oraz instalacji telefonicznej i odgromowej budynku Przedszkola nr (...) w O. w łącznej wartości strat około 2.500 zł na szkodę Przedszkola nr (...) w O. i postanowił zastosować wobec nich środek wychowawczy w postaci upomnienia oraz zobowiązać ich do nie przebywania w miejscach objętych zakazem.

(dowód: postanowienie z dnia 16.11.2010 r. akta sprawy III N. (...)/10-k. 91)

Powód pismami z dnia 14 stycznia 2011 r. oraz 08 sierpnia 2012 r. wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 3.319,11 zł.

(dowód: wezwanie z dnia 14 stycznia 2011 r. do zapłaty k. 29, 30, 31, 32, wezwanie z dnia 08 sierpnia 2012 r. 40-43)

Teren przedszkola nie jest monitorowany oraz nie jest zabezpieczony w sposób uniemożliwiający wejście na jego teren osobom postronnym. Na terenie przedszkola często przebywają młodzi ludzie, którzy spożywają tam alkohol.

(dowód zeznania świadków: P. W. k. 279, N. P. k. 279v, M. K. k. 86, przesłuchanie pozwanych k. 87)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana. Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom P. W., N. P., M. K. i K. K. oraz pozwany, ich zeznania są spójne, logiczne i korespondują z zebrany w sprawie materiałem.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że w okresie od dnia 05 czerwca 2010 r. do dnia 14 czerwca 2010 r. na terenie Przedszkola Miejskiego nr 39 położonego w O. przy ulicy (...) doszło do uszkodzenia mienia w postaci rur

spustowych, rynien, instalacji telefonicznej i odgromowej oraz dachu. Bezsporne również było, że przedmiotowe przedszkole posiadało wykupioną polisę ubezpieczenia mienia od ognia i zdarzeń losowych u powoda, który uznał swoją odpowiedzialność i po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu przedszkolu kwotę 3.319,11 zł oraz kwotę 215,00 zł tytułem odszkodowania.

Istotę sporu w niniejszej sprawie stanowiła kwestia odpowiedzialności pozwanych za powstałą w mieniu Przedszkola Miejskiego nr 39 szkodę.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 828 § 1 k.c. zgodnie z którego treścią, jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli ubezpieczyciel pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.

Należy zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie zapłata odszkodowania przez powoda na rzecz poszkodowanego Przedszkola Miejskiego nr 39 w O., nie stanowi sama w sobie wystarczającej przesłanki do zasądzenia od pozwanych na rzecz ubezpieczyciela kwoty w wysokości zapłaconego odszkodowania. Obowiązek zapłaty przez pozwanych wypłaconej kwoty odszkodowania powstałby jedynie wówczas, gdyby pozwani byli odpowiedzialni za powstałą szkodę.

Oceny odpowiedzialności pozwanych za szkodę powstałą w mieniu Przedszkola Miejskiego nr 39 w O. w należy dokonać w świetle przepisu art. 415 k.c. Niewątpliwie bowiem ewentualna odpowiedzialność pozwanych związana jest z odpowiedzialnością deliktową (z tytułu czynu niedozwolonego). Powodowej spółki nie łączy bowiem z pozwanymi żaden umowny stosunek zobowiązaniowy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Ustawodawca nie definiuje pojęcia winy. W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, iż na dwa elementy winy: obiektywny i subiektywny. Obiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań niezgodnych z przepisami prawa lub określonymi regułami etycznymi. Natomiast składnik subiektywny wyraża się w uznaniu za zawinione zachowań rozmyślnie wyrządzających szkodę oraz niedbalstwa (vide Adam Olejniczak „Komentarz do art. 415 k.c.” - Gawlik Zdzisław, Janiak Andrzej, Kidyba Andrzej, Kozieł Grzegorz, Olejniczak Adam, Pyrżyńska Agnieszka, Sokołowski Tomasz [w:] Komentarz LEX 2010)

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał, aby pozwani ponosili winę za szkodę powstałą w mieniu przedszkola, a tym samym aby byli zobowiązani do zwrotu wypłaconej poszkodowanemu kwoty. Niewątpliwie ciężar udowodnienia winy pozwanych spoczywał na powodzie - zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu.

W świetle przeprowadzonych w toku postępowania dowodów wskazać należy, iż nie zostało wykazane aby to pozwani uszkodzili rury spustowe, rynny, instalację telefoniczną i odgromową oraz dach stanowiący mienie Przedszkola Miejskiego nr 29 w O..

Powód, jako dowód winy pozwanych powoływał się na postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie Wydziału III Rodzinnego i Nieletnich z dnia 16 listopada 2010 r. zapadłe w sprawie sygn. akt III Now 459/10 w którym Sąd uznał, że pozwani D. D., R. K., T. P. (2) i P. S. wykazują przejawy demoralizacji przez co w okresie od 05 czerwca do 14 czerwca 2010 r. w O. przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia mienia w postaci rur spustowych, rynien oraz instalacji telefonicznej i odgromowej budynku Przedszkola nr (...) w O. w łącznej wartości strat około 2.500 zł na szkodę Przedszkola nr (...) w O. i postanowił zastosować wobec nich środek wychowawczy w postaci upomnienia oraz zobowiązać ich do nie przebywania w miejscach objętych zakazem.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Jednakże osoba, która nie była oskarżona, może powoływać się w postępowaniu cywilnym na wszelkie okoliczności wyłączające lub ograniczające jej odpowiedzialność cywilną.

Podkreślić należy, że związanie wymienionymi ustaleniami dotyczy jedynie prawomocnych wyroków karnych skazujących. A contrario, sąd cywilny nie jest związany ustaleniami wyroku uniewinniającego, umarzającego postępowanie z powodu okoliczności wyłączających dopuszczalność postępowania karnego (umorzenie bezwarunkowe), warunkowo umarzającego postępowanie, a także wyrokiem nakazowym. Nie wiąże również sądu w postępowaniu cywilnym postanowienie sądu rodzinnego wydane na podstawie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 178 z późn. zm.) ustalające popełnienie czynu karalnego przez nieletniego i kwalifikację czynu, w którym zastosowano środki wychowawcze (uchwała SN z dnia 15 września 1986 r., III CZP 44/86, OSP 1987, z. 11-12, poz. 219, z glosą T. Erecińskiego).

Przed wejściem w życie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. 1982 r. Nr 35 poz. 228) Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 1973 r. III CZP 6/73 OSNCP 1973/11 poz. 190 wyraził zapatrywanie, że ustalenia prawomocnego wyroku, w którym sąd karny uznał nieletniego w wieku pomiędzy trzynastym a siedemnastym rokiem życia za działającego z rozeznaniem i winnego przypisanego mu czynu, wiążą sąd cywilny w zakresie popełnienia przestępstwa także wówczas, gdy sąd karny zastosował wobec nieletniego środek wychowawczy.

W tym sensie dokonana wykładnia przestała być aktualna w świetle przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. 1982 r. Nr 35 poz. 228). Cechą charakterystyczną nowych unormowań jest rezygnacja z represji jako środka stosowanego wobec nieletnich. Nawet środek poprawczy w postaci umieszczenia w zakładzie poprawczym zmienił swój charakter prawny, przestając być quasi - karą i stając się szczególnym środkiem mającym zadania wychowawcze. Odstąpienie przez ustawodawcę od koncepcji karnoprawnych w zwalczaniu przestępczości przejawia się w odmiennej terminologii. Doniosłe znaczenie należy nadać faktowi odstąpienia od kategorii rozeznania, która w poprzednim stanie prawnym stanowiła przesłankę dopuszczalności skazania nieletniego na umieszczenie w zakładzie poprawczym i przyjęcia winy w sensie prawa karnego.

W konsekwencji należy przyjąć, że ani orzeczenie o umieszczeniu w zakładzie poprawczym, ani tym bardziej orzeczenie innych środków, (art. 55 § 1 i 3 ustawy) dokonywane w formie postanowienia, nie ma charakteru skazania. Skazanie zaś jest nieodłącznym elementem konstrukcji prawnej związania w rozumieniu art. 11 kpc.

Wyrok skazujący sąd rodzinny wydaje tylko w wypadku przewidzianym w art. 13 ustawy o postępowaniu w sprawach nieletnich. W pozostałych wypadkach w sprawach o czyn karalny (art. 1 § 2 pkt 2 ustawy) sąd rodzinny wydaje postanowienie, którego treść określa art. 43 § 2 ustawy. Nie powinno ulegać wątpliwości, że wskazane wyżej postanowienie nie stanowi wyroku skazującego, którego ustalenia co do popełnienia przestępstwa nie mogą wiązać sądu w postępowaniu cywilnym na podstawie art. 11 kpc.

Z rozważanego punktu widzenia dla stosowania art. 11 kpc nie ma przesądzającego znaczenia okoliczność, że w grę wchodzi czyn karalny (art. 1 § 2 pkt 2 ustawy). Istotne bowiem znaczenie ma fakt abstrahowania przez ustawodawcę od rozeznania, poczytalności i winy. Te elementy mają w wykładni przepisu art. 11 kpc znaczenie konstytuujące.

Z tych wszystkich względów należało dojść do wniosku, że postanowienie sądu rodzinnego wydane na podstawie ustawy z dnia 26 października 1982 r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (Dz. U. 1982 r. Nr 35 poz. 228), ustalające popełnienie czynu karalnego przez nieletniego i kwalifikację czynu, w którym zastosowano środki wychowawcze (art. 55 § 1 powołanej ustawy), nie wiąże sądu w postępowaniu cywilnym (art. 11 kpc).

Wobec powyższego zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Wskazać należy, że powód nie wykazał, iż to pozwani dokonali zniszczenia mienia na terenie Przedszkola Miejskiego nr 39 w O.. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadków wynikało, iż na terenie przedmiotowego przedszkola po godzinach jego pracy często przebywa młodzież, która uczyniła sobie z tego terenu miejsce spotkań towarzyskich. Świadek P. W. zeznał, że spotyka na terenie przedszkola osoby pijące alkohol oraz że znajduje puste butelki. Fakt przebywania na terenie przedszkola osób postronnych potwierdzili wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie. Dodatkowo podnieść należy, że przedszkole nie posiada monitoringu, a jak zeznał P. W. po 15.30 nie przyjeżdża po południu na teren przedszkola i nie wie kto dokonał zniszczeń. K. K. pełniąca w 2010 r. funkcję administratora budynku Przedszkola nr (...) również zeznała, że nie widziała sprawców zdarzenia, nadto zeznała, że „nie zna pozwanych, absolutnie ich nie kojarzy”.

W ocenie Sądu sam fakt, iż pozwani w okresie od 05 czerwca 2010 r. do 14 czerwca 2010 r. przebywali na terenie przedszkola (co sami potwierdzili) nie może przesądzać, że to oni dokonali zniszczeń na jego terenie.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy nie sposób przypisać pozwany winy za zaistniałą szkodę. Powód nie wykazał, aby pozwani dokonali zniszczeń, które doprowadziły do powstania szkody w mieniu Przedszkola Miejskiego nr 39 w O..

W związku z powyższym Sąd powództwo oddalił w obu połączonych do wspólnego rozpoznania sprawach.

W oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c. nakazano ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Olsztynie kwotę 127,88 zł tytułem zwrotu wydatków wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis orzeczenia wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. powoda,
3. za 14 dni lub z apelacją.

O., dnia 09 października 2014 r. SSR Katarzyna Jerka